

Arrest

nr. 249 397 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Koerdische origine te zijn en afkomstig uit Syrië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 maart 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) heeft zich in een arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

De verwerende partij is derhalve, gelet op het voorgaande, niet verplicht om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in juni 2019 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist, doch thans in haar verzoekschrift bevestigd, waarin o.a. wordt opgemerkt dat “In juni 2019 had verzoekster de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland”.

De Raad wijst erop dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekende partij in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoekende partij doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Volgens het Hof wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie komt het dus aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in dit geval Griekenland, te weerleggen. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in die betreffende EU lidstaat zijn aldus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend te weerleggen. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

4.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt het Commissariaat-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

De Raad beklemtoont dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, hetgeen door haar niet wordt betwist. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten en voordelen verbonden. In het licht van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van

19 maart 2019, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt evenwel, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende werpt hier in haar verzoekschrift geen ander licht op. Zo laat ze na hetgeen op correcte en pertinente wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot louter algemene beweringen, zoals waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Griekenland” en “Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid in Griekenland niet gegarandeerd is”, zonder dit evenwel concreet te onderbouwen en aannemelijk te maken.

Voorts laat verzoekende partij in haar verzoekschrift op eveneens algemene en niet in het minst onderbouwde wijze onder andere gelden dat “Verzoekster was niet bij machte om aan een tewerkstelling en een regulier inkomen te geraken” en dat “Uit het asielrelaas van verzoekster blijkt alleszins niet dat verzoekster in Griekenland zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om haar de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, en dit terwijl haar preciaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen”. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt echter de pertinente motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld: “Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. U liet in dit verband enkel optekenen dat jullie wel iets wilden ondernemen om jullie rechten te doen gelden, maar dat jullie mogelijkheden zeer beperkt waren aangezien jullie de taal niet spraken en jullie geen geld hadden om een woonst te huren (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 54). De vaststelling dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent uit Griekenland getuigt bovendien niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 44).” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij toont namelijk niet aan haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden in Griekenland bij de Griekse autoriteiten, die haar in de vorm van de vluchtelingenstatus internationale bescherming verleenden, te hebben aangekaart en dat zij in Griekenland haar rechten als internationaal beschermd niet zou kunnen laten (doen) gelden. Verzoekende partij overtuigt dan ook niet, bij gebrek aan enig concreet bewijs ernstige inspanningen hiertoe te hebben ondernomen en/of een (beweerde) gebrekkige toegang hiertoe bij de Griekse instanties te hebben aangekaart, waar zij in het verzoekschrift op algemene wijze laat gelden dat zij “de facto uitgesloten is van de Griekse arbeidsmarkt”. Daarenboven ontkent ze niet relatief snel na het verkrijgen van internationale bescherming Griekenland te hebben verlaten. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

De algemene verwijzing naar de penibele situatie, “algemeen gekende pijnlijke realiteit” en economische crisis in Griekenland volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij er buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij in de bestreden beslissing, motieven die op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere

EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. De Raad herinnert er evenwel aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet ook op de pertinente vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, vaststellingen die niet in een ander daglicht worden geplaatst. Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijft.

Waar er in het verzoekschrift tot slot op wordt gewezen dat hier in België aan haar moeder wel een beschermingsstatus werd toegekend, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden behandeld en beoordeeld op zijn eigen concrete merites, zoals dit in casu geschiedt.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 augustus 2020, voert verzoekende partij aan dat zij samen is gevlucht met haar broer en haar moeder en dat het onbegrijpelijk is dat haar moeder wel subsidiaire bescherming heeft gekregen en zij en haar broer niet. Verzoekende partij vervolgt dat zij en haar broers en zussen altijd één familie hebben gevormd in Syrië. Verzoekende partij verklaart dat haar moeder bovendien 79 jaar oud is en alleen woont en hulp nodig heeft van haar en haar broer. Op de vraag of er nog andere broers en zussen in België zijn, verklaart verzoekende partij dat er nu twee zussen en één broer in België zijn die blijkbaar ook de subsidiaire bescherming hebben gekregen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij gaat immers niet of nauwelijks, laat staan concreet in op de grond in de beschikking van 31 augustus 2020. Ze beperkt zich immers louter en alleen tot het herhalen van de eerder door haar aangehaalde argumentatie dat haar moeder (hier) wel subsidiaire bescherming heeft gekregen, maar zij en haar broer niet, in welk verband in voormelde beschikking reeds het volgende werd opgemerkt: *“Waar er in het verzoekschrift tot slot op wordt gewezen dat hier in België aan haar moeder wel een beschermingsstatus werd toegekend, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden behandeld en beoordeeld op zijn eigen concrete merites, zoals dit in casu geschiedt.”*

De Raad benadrukt dat elk dossier individueel wordt beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals hier het geval is. Er is geen enkele juridisch bindende norm die de Belgische staat verplicht om internationale bescherming te verlenen aan een persoon, enkel omdat deze familie is van een persoon die hier internationale bescherming geniet. De Raad wijst erop dat indien verzoekende partij haar verblijf in België op basis van haar gezinssituatie wenst te regelen/bestendigen, zij zich van een andere procedure dan de procedure om internationale bescherming dient te bedienen. Het doel van de procedure voor internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Verzoekende partij lijkt hier verkeerdelijk vanuit te gaan, minstens aan voorbij te gaan. Overigens, waar verzoekende partij ter zitting erop wijst dat haar moeder reeds 79 jaar oud is en alleen woont en zij de hulp nodig heeft van haar en haar broer (wiens verzoek om internationale bescherming eveneens niet-ontvankelijk werd verklaard - zijn zaak/beroep is bij de Raad gekend onder rolnummer 244 870 en werd ter zitting samen met verzoekende partij haar zaak opgeroepen en behandeld-), gaf verzoekende partij evenwel zelf vervolgens aan dat ook nog twee van haar zussen en een broer hier in België verblijven en hier bovendien subsidiaire bescherming hebben gekregen, waardoor verzoekende partij haar moeder hier aldus over een uitgebreider familiaal netwerk beschikt.

Verzoekende partij gaat voorts niet in het minst *in concreto* in op en laat geheel na daadwerkelijk opmerkingen te formuleren met betrekking tot hetgeen in de beschikking van 31 augustus 2020 omtrent haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt gesteld, waarbij wordt vastgesteld dat zij geen concrete elementen aanreikt die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar Griekenland werd verleend te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS